

20 Μαΐου 2021

Παιδικές ασκήσεις του Αγίου Παΐσιου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Αξιοθαύμαστος ήταν ο ζήλος του μικρού Αρσενίου -μετέπειτα Γέροντος Παΐσιου- για νηστεία. Νήστευε αυστηρά από πολύ μικρός. Ζητούσε από την μητέρα του να

του μαγειρεύη αλάδωτα χόρτα.

Για να αναγκάζεται μετά την θεία Λειτουργία να παραμένη νηστικός, το αντίδωρο το κρατούσε και το έτρωγε ύστερα από ώρες. Για να περιορίζη την ποσότητα, έσφιγγε πολύ την ζώνη.

Κάποτε νήστευσε τόσο που από την εξάντληση έπεσε στο κρεβάτι. Έλεγε αργότερα ο Γέροντας: «Τα χέρια μου ήταν (λεπτά) σαν των μικρών παιδιών της Αφρικής, διότι ο οργανισμός μου στερήθηκε βασικές τροφές, όταν ήμουν μικρός.

Ο λαιμός μου είχε γίνει σαν το κοτσάνι του κερασιού. Τα παιδιά μου έλεγαν: «Θα πέσει το κεφάλι σου»».

Η ευλαβής Κονιτσιώτισσα Κέτη (Ερρικέτη) Πατέρα, μεγαλύτερή του στην ηλικία, ανέφερε σχετικά: «Τον ρώτησα κάποτε:

- Παιδί μου, έφαγες τίποτε σήμερα;

- Δεν έφαγα. Τι να φάω, αφού η μητέρα μου τα βράζει όλα τα φαγητά στην ίδια κατσαρόλα, και το κρέας και τα νηστήσιμα. Η ίδια κατσαρόλα απορροφά· δεν μπορώ να φάω.

- Παιδί μου, αφού η μάννα σου είναι τόσο καθαρή και την πλένει καλά με αλισίβα. (Νερό διηθημένο από βρασμένη στάχτη. Χρησιμοποιείτο παλαιά για πλύσιμο ρούχων και οικιακών σκευών.)

- Δεν μπορώ να φάω από αυτά, απαντούσε.

»Και νήστευε, νήστευε συνέχεια και αποτραβιόταν μοναχός του για να προσεύχεται».

Όταν έμαθε να διαβάζει καλά, βρήκε την Αγία Γραφή και μελετούσε κάθε ημέρα το Τετραβάγγελο. Εύρισκε επίσης βίους Αγίων και εντρυφούσε. Είχε μαζέψει ένα κουτί με βίους. Μόλις γύριζε από το σχολείο, δεν ήθελε ούτε να φάη.

Πρώτα πήγαινε, άνοιγε το κουτί, έπαιρνε και διάβαζε τους βίους των Αγίων. Ο μεγαλύτερός του αδελφός τους έκρυβε, αν και ευλαβής, διότι δεν ήθελε να ασχοληθεί ο μικρός Αρσένιος πολύ με τα εκκλησιαστικά, για να μην παραμελή τα μαθήματα. Ο Αρσένιος δεν έλεγε τίποτε. Εύρισκε άλλους βίους Αγίων και τρεφόταν πνευματικά.

Μαρτυρεί ο αδελφός του: «Ο Αρσένιος από την δευτέρα Δημοτικού διάβαζε θρησκευτικά βιβλία, απομονωνόταν και προσευχόταν πολύ. Δεν έπαιζε όπως τα άλλα παιδιά».

Ό,τι διάβαζε στα Συναξάρια προσπαθούσε να το εφαρμόσει. Διάβασε πως, όταν φοβάσαι σε έναν τόπο, πρέπει να συχνάζεις εκεί για να διώξεις τον φόβο. Επειδή φοβόταν όταν περνούσε από το κοιμητήριο, αποφάσισε να πάει εκεί τη νύχτα, για να του φύγει ο φόβος.

Ήταν τότε στην τετάρτη τάξη του Δημοτικού. «Είδα», διηγήθηκε, «από την ημέρα έναν άδειο τάφο. Μόλις νύχτωσε η καρδιά μου χτυπούσε, αλλά πήγα και μπήκα στον τάφο. Στην αρχή ήταν δύσκολο αλλά μετά συνήθισα. Κάθησα αρκετή ώρα και εξοικειώθηκα.

Πήρα θάρρος και άρχισα να γυρίζω από μνήμα σε μνήμα, αλλά πρόσεχα να μη με δουν και με περάσουν για φάντασμα. Αυτό ήταν· πήγα τρία βράδυα και έμεινα μέχρι αργά στο κοιμητήριο και μου έφυγε ο φόβος».

Αισθανόταν αγάπη μεγάλη προς τον Θεό και η προσευχή του ήταν εκδήλωση αυτής της αγάπης. Στις μεγάλες γιορτές παρέμενε άγρυπνος, άναβε το καντηλάκι και προσευχόταν όρθιος όλη τη νύχτα.

Ο μεγαλύτερος αδελφός του τον εμπόδιζε. Δεν τον άφηνε να σηκώνεται τις νύχτες για να διαβάσει το Ψαλτήρι. Τον έβαζε κάτω από τις κουβέρτες. Γενικά η τακτική του αδελφού του όχι μόνο δεν έκαμψε τον ζήλο του αλλά αύξησε την αγάπη του προς τον Θεό.

Πήγαινε από μικρός στο δάσος, μάζευε βελανίδια, τα τρυπούσε με ένα καρφί, τα περνούσε σε σχοινί και έκανε κομποσχοίνια για να μετρά τις προσευχές και τις μετάνοιες.

Η αδελφή του Χριστίνα θυμάται ότι, ενώ κάποτε οι γονείς τους ήταν στο χωράφι, άρχισε να βρέχει. Ο Αρσένιος τους σκεφτόταν που βρέχονταν. Πήρε τα δύο μικρότερα αδέρφια του, πήγαν στο εικονοστάσι, γονάτισαν, έκαναν προσευχή και η βροχή σταμάτησε.

Όταν έπεφταν κεραυνοί, συνήθιζε να λέγει: «Μέγα το όνομα της Αγίας Τριάδος».

Η έμφυτη μοναχική του κλίση εκδηλώθηκε ενωρίς. Όταν τον ρωτούσαν τι θα γίνει όταν μεγαλώσει, ο Αρσένιος απαντούσε σταθερά: «Καλόγηρος», χωρίς να έχει δει μοναχούς μέχρι τότε.

Διηγήθηκε και το εξής: «Όταν ακόμη ήμουν στο σχολείο, διάβαζα τους βίους των Αγίων και επιθυμούσα από τότε να γίνω ασκητής. Έβγαινα συχνά έξω από το χωριό. Ήμουν τότε ένδεκα χρονών. Είχα επισημάνει ένα βράχο μεγάλο.

Μια μέρα ξεκίνησα για να ανεβώ, να γίνω στυλίτης. Πήρα μόνο ένα μικρό σιδεράκι μαζί μου, για να τρώω κανά χορταράκι, όπως οι παλιοί ασκητές. Περπάτησα μιάμιση ώρα μεσ' τα βουνά και τον βρήκα. Ήταν ψηλός ο βράχος. Ανέβηκα με δυσκολία και άρχισα να προσεύχωμαι.

Εξάντλησα όλες μου τις δυνάμεις και μετά άρχισα να σκέπτομαι: «Οι ερημίτες είχαν ρίζες και έτρωγαν· λίγο νεράκι, ένα χουρμά... Εσύ δεν έχεις τίποτε εδώ πάνω στον βράχο. Πώς θα ζήσεις;».

Με είχε κόψει η πείνα, δεν άντεχα άλλο, οπότε λέω: «Ας πάω να φάω κανά χορταράκι». Πού να κατέβω όμως! Καλά ανέβηκα, αλλά πώς κατεβαίνω τώρα. Τέλος πήρα μια κουτροβάλα, πώς δεν σκοτώθηκα.

Η Παναγία με φύλαξε και δεν τσακίστηκα στα βράχια. Σιγά-σιγά κουτσαίνοντας ξεκίνησα να γυρίσω σπίτι. Χάθηκα όμως μέσα στη νύχτα και με πολλές δυσκολίες έφθασα γύρω στα μεσάνυχτα».

Από το βιβλίο: Ιερομονάχου Ισαάκ, ΒΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Στ' έκδοσις, Άγιον Όρος 2008, σελ. 44.